

Szellemtelep

Lator Lászlónak

*Van egy üldözött ellenállót ábrázoló szobor:
két kezét kitérve, hátával a falhoz lapul.
Egy felszámolt temető helyén épült lakótelepen áll,
amelyet ezért egy darabig Szellemtelep néven emlegettek,
a szoborról pedig úgy tartották,
hogy az utolsó szellemet ábrázolja,
amint dacosan mutatja: „Ezt a helyet már nem adom!”*

*Sajátos kézmozdulatával a genfi Rousseau-szobor
mintha azt a pillanatot örökítené meg,
amikor a nagy filozófus felismerte,
hogy a foga közé ragadt ételmaradékot
mégsem fogja tudni a nyelvével kipiszkálni,
és a kezében tartott ceruzára is szüksége lesz.*

*Ezt az ismeretlen bajszos alakot pedig itt előttem
nyilván abban a pillanatban ragadta meg a művész,
amikor megpróbált egy akkoriban még fel sem talált
villanykörtét becsavarni,
de a mozdulattól lecsúszott a válláról a köpönyege,
amit a bal kéz reflexszerű mozdulatával
még éppen sikerült a mellén szerencsésen megmarkolnia.*

*Azt pedig már csak elképzelem,
ahogy a mester is itt üldögél a padon,
mint divatos zsánerszobor,
amelyről, hiába próbálkoznak állandóan,
sehogy se sikerült lelopni a szemüveget,
ezért aztán a sok tapogatástól a lencségi bronzosan fénylenek,
amit persze a leleményes szobrász
már eleve belekombinált a művészi hatásba.*